NORA ROBERTS

PÍŠÍCÍ POD JMÉNEM

J. D. ROBB

SMRTÍCÍ VZPOMÍNKY

Přízraky minulosti někdy mohou být vražedné…
Nebo zavražděné?
Eva Dallasová, tváří v tvář zločinu, který ji zasáhne v hloubi duše

SMRTÍCÍ VZPOMÍNKY

Od této autorky dosud vyšlo

Smrtící nahota
Smrtící sláva
Smrtící nesmrtelnost
Smrtící extáze
Smrtící pomsta
Smrtící rituál
Smrtící svátky
Smrtící spiknutí
Smrtící věrnost
Smrtící svědectví
Smrtící soud
Smrtící zrada
Smrtící svůdnost
Smrtící setkání
Smrtící pravidla
Smrtící portrét
Smrtící imitace
Smrtící rozdělení
Smrtící vize
Smrtící posedlost
Smrtící klon

Copyright © 2006 by Nora Roberts
Translation © 2012 Magdalena Cindričová

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-864-8 (PDF)

J. D. Robb

SMRTÍCÍ VZPOMÍNKY

Přeložila Magdalena Cindričová

METAFORA

Žila v botě stará bába, kopu dětí měla,
s těmi dětmi si však vůbec rady nevěděla.
Zvykla si k jídlu jen polévku bez chleba jim dát,
a než šly spát, řádně jim napráskat.

Paměť, strážce mozku.
William Shakespeare

KAPITOLA 1

Smrt si nevzala volno. New York sice oslňoval třpytem a leskem prosincové výzdoby roku 2059, ale Santa Claus byl mrtvý. A pár jeho skřítků nevypadalo moc dobře.

Poručík Dallasová stála na chodníku a zkoumala, co zbylo ze svatého Nicka, zatímco kolem ní běsnil řev Times Square. Několik dětí, dost malých na to, aby věřily, že se tlustý chlápek v červeném obleku spustí do komína a přinese jim dárky, místo toho, aby je ve spaní zamordoval, vřískalo silou decibelů, při nichž praskají bubínky. Evu napadlo, proč je ten, kdo se o ně stará, okamžitě neodtáhl pryč.

Moje práce to není, pomyslela si. Chválabohu. Raději se zabývala krvavým svinstvem u nohou.

Zadívala se nahoru. Vypadl z třicátého šestého podlaží hotelu Broadway View. To hlásil první policista, který se objevil na místě činu. Křičel: „Ho, ho, ho“ – jak tvrdili svědci – pak se rozplácl na zemi a přitom sejmul nějakého nešťastného troubu, který si to rázoval kolem.

Bylo jí jasné, že oddělit od sebe dvě rozmašírovaná těla nebude nic příjemného.

Další dva postižení vyvázli s lehčími zraněními – jedna žena se prostě svalila jako špalek a narazila hlavou na chodník, jakmile ji celou postříkal ohavný proud krve, sraženin a mozku. Dallasová se rozhodla přenechat je zatím záchranářům a vyslechnout jejich výpovědi, až budou schopní rozumně uvažovat.

Už věděla, co se tu stalo. Viděla to ve skelných očích Santových pomocníků.

Zamířila k nim v dlouhém černém koženém kabátě vlajícím v chladném vzduchu. Hubenou tvář jí rámovaly krátké hnědé vlasy. Její oči měly barvu dobré staré whisky a byly podlouhlé jako všechno ostatní. A stejně jako všechno ostatní, i ony byly skrznaskrz policajtské.

„Ten chlápek v Santově obleku je váš kamarád?"

„Ach, bože. Tubbs. Bože."

Jeden byl černý, druhý bílý, ale oba teď tak trochu zezelenali. Moc se jim nedivila. Odhadovala, že je jim něco pod třicet, a jejich elegantní oblečení na párty svědčilo o tom, že jsou zřejmě nižší vedoucí pracovníci firmy, jejíž vánoční oslava byla tak drsně přerušena.

„Zařídím, aby vás oba dovezli do centra, kde podáte výpověď. Byla bych ráda, kdybyste dobrovolně souhlasili s testem na zakázané látky. Pokud odmítnete…," na okamžik se odmlčela a nepatrně se pousmála, „přinutíme vás."

„Bože, do prdele. Tubbs. Je mrtvý. Je mrtvý, že?"

„Je to potvrzeno," řekla Eva a otočila se, aby dala pokyn své partnerce.

Detektiv Peabodyová, s tmavými vlasy momentálně rozverně navlněnými, se zvedla od propletenců těl. I ona byla trochu nazelenalá, všimla si Eva, ale držela se.

„Mám totožnost obou obětí," oznámila. „Santa se jmenuje Max Lawrence, je mu dvacet osm let, bydlí v centru. Chlápek, který – ha, ha – zmírnil jeho pád, je Leo Jacobs, třicet tři let. Z Queensu."

„Postarám se o to, aby ti dva byli zajištěni, absolvovali test na zakázané látky a podali výpověď, až tady skončíme. Ty asi budeš chtít jít nahoru, podívat se na místo, promluvit s dalšími svědky."

„Já…"

„Co se toho týče, můžeš si vybrat."

„Jo.“ Peabodyová se zhluboka nadechla. „Mluvila jsi vůbec s nimi?“

„To nechám na tobě. Chceš si je podat tady?“

„No…“ Peabodyová zkoumavě pohlédla na Evu, zjevně uvažovala o správné odpovědi. Eva jí nenapověděla. „Jsou pořádně otřesení a je tu chaos, ale… Možná bychom se od nich mohli něco dozvědět hned tady, než se dají dohromady a začnou přemýšlet, do jakého průšvihu by se mohli dostat.“

„Kterého chceš?“

„Hm. Vezmu si toho černého.“

Eva přikývla. „Vy,“ ukázala. „Jméno?“

„Steiner, Ron Steiner.“

„Půjdeme se trochu projít, pane Steinere.“

„Není mi dobře.“

„To je mi jasné.“ Kývnutím mu naznačila, aby se zvedl, vzala ho za loket a odvedla o pár kroků dál. „Vy jste pracoval s Tubbsem?“

„Jo. Jo. V Tyro Communications. Kamarádili jsme spolu.“

„Velký šéf, co?“

„Kdo, Tubbs? Jo.“ Steiner si setřel pot z čela. „Myslím, že přišel asi v dvaapadesátém. Tak jsme si řekli, že by mohla být psina půjčit mu na oslavu oblek Santy.“

„Jaké hračky a dobrůtky měl dnes Tubbs ve svém pytli, Rone?“

„Proboha.“ Zakryl si rukama tvář. „Ježíšikriste.“

„Zatím nepořizujeme záznam, Rone. Nahrajeme si to, ale teď mi prostě jenom povězte, co se seběhlo. Váš kamarád je mrtvý a kromě něho taky nějaký chudák, co zrovna šel po chodníku.“

Ron s rukama na tváři řekl: „Šéfové přichystali na podnikovou párty bufet s občerstvením. Ale nechtěli zatáhnout žádný chlast, víte.“ Ron se dvakrát prudce otřásl, pak spustil paže podél těla. „Tak se nás pár domluvilo a najali jsme si na celý den to apartmá. Když

zmizeli pohlaváři, vytáhli jsme pití a rekreační látky, jak se říká."

„Co třeba?"

Polkl a konečně se jí podíval do očí. „Trochu Exotiky, taky Push a Jazz."

„Zeus?"

„Do toho se nepouštím. S tím testem souhlasím. Jediné, co jsem měl, bylo pár šluků Jazzu." Když Eva mlčela a jen mu hleděla do očí, vyhrkl: „Nikdy nebral nic tvrdého. Tubbs ani náhodou, *přísahám*. Věděl bych o tom. Ale myslím, že dnes něco měl, možná si tím řízl Push, nebo mu to tam někdo přidal. Idiot," dodal a po tvářích se mu začaly kutálet slzy. „Byl zhulený, to vám povím. Ale, proboha, byl mejdan. Prostě jsme se bavili. Lidi se smáli a tancovali. Potom Tubbs otevřel okno."

Ruce měl najednou všude. Na obličeji, na krku, ve vlasech. „Ach, bože, bože. Napadlo mě, že to udělal proto, že tam bylo plno kouře. Najednou, víte, vylezl nahoru a připitoměle se šklebil od ucha k uchu. A vykřikoval: ‚Přeju všem veselé Vánoce a taky dobrou noc!' Potom skočil. Po hlavě. Ježíšikriste, byl to okamžik. Nikdo ho ani nestačil chytit. Stalo se to rychle, hrozně rychle. Lidi začali křičet a pobíhat a já jsem utíkal k oknu a podíval se dolů."

Rukama si otřel obličej a znovu se otřásl. „A křičel jsem, ať někdo zavolá devět set jedenáctku, a Ben a já jsme se hnali dolů. Nevím proč. Byli jsme jeho kamarádi, tak jsme se tam rozběhli."

„Kde dostal tu věc, Rone?"

„Páni, to je v hajzlu." Uhnul očima a zadíval se kolem ní na ulici. Eva věděla, že svádí obvyklý boj, jestli prásknout, nebo zatloukat.

„Musel to dostat u Zera. Pár se nás složilo, ať máme paklík na zábavu. Nic tvrdého, přísahám."

„Kde dělá Zero?"

„Vede klub na rohu Broadwaye a Devětadvacáté.

U Zera. Pod pultem prodává rekreační. Proboha, Tubbs za to nemohl. Byl to jenom hrozný pitomec."

Velkého pitomce a smolařského troubu seškrabovali z chodníku, zatímco Eva mířila do centra zábavy. Vypadalo to tam přesně, jak předpokládala: příšerná změť povalujícího se oblečení, rozlitého alkoholu, rozházených zbytků jídla. Okno zůstalo otevřené, což bylo dobře, protože tu ještě přetrvával pach kouře, zvratků a sexu.

Svědkové, kteří nezdrhli jako krysy, podali výpovědi v sousedních místnostech, pak byli propuštěni.

„Co si o tom myslíš?" zeptala se Eva Peabodyové, když překročila minové pole talířů a sklenic válejících se po koberci.

„Kromě toho, že se Tubbsovi nepodaří dostat na svátky domů? Ten idiot se zfetoval, možná si myslel, že venku přešlapuje Rudolf s ostatními soby a saněmi. Skočil, jak jasně vidělo víc než tucet svědků. Příčina smrti: až moc velké oblbnutí."

Když Eva mlčela a jen dál zírala na otevřené okno, Peabodyová přestala ukládat do sáčků pilulky, které našla na zemi. „Máš jiný názor?"

„Nikdo do něho nestrčil, ale někdo mu k tomu mimořádnému oblbnutí pomohl." Bezmyšlenkovitě si začala mnout bok, který ji ještě občas bolel po hojícím se zranění. „V jeho toxikologickém rozboru bude něco jiného než veselé pilulky nebo dryják, co mu ho na tři hodiny postaví."

„Ve výpovědích nebylo nic, co by nasvědčovalo, že proti tomu chlápkovi někdo něco měl. Byl to jenom moula. A ty zakázané látky sem přinesl právě on."

„To je pravda."

„Chceš jít za tím dealerem?"

„Zabily ho drogy. Tu zbraň namířil chlap, který je prodával." Uvědomila si, že si tře bok, přestala a otočila se.

„Co ses dozvěděla od svědků o sklonech toho chlapíka, co se týče zakázaných látek?“

„Nic nebral pravidelně. Jenom občas trochu blbnul na večírcích.“ Peabodyová se na okamžik zarazila. „A jedním ze způsobů, jak si dealeři zvyšují kšefty, je to, že tu a tam své zboží něčím vylepší. Fajn. Mrknu se, jestli protidrogové má něco na Zera, pak si s ním půjdem promluvit.“

Vedení akce svěřila Peabodyové a sama se věnovala získávání informací o nejbližších příbuzných. Tubbs neměl manželku ani družku, ale v Brooklynu žila jeho matka. Jacobs měl ženu a dítě. Protože nebylo pravděpodobné, že bude zapotřebí nějak šťourat do životů obou obětí, spojila se s poradcem pro pozůstalé. Informovat rodinu je vždycky těžké, ale o svátcích to má ještě horší rozměr.

Opět stála na chodníku a dívala se na policejní zábrany, na davy lidí za nimi, na ošklivé skvrny, které zbyly na dláždění. Bylo to hloupé, vyslovená smůla, která měla až příliš mnoho rysů frašky, než aby se daly přehlédnout.

Ale dva muži, kteří ještě ráno žili, putovali teď v pytlích do márnice.

„Hej, dámo! Hej, dámo! *Hej, dámo!*“

Po třetím zavolání se Eva otočila a spatřila kluka, který podlezl policejní pásku. Nesl otlučený kufr skoro tak velký, jako byl on sám.

„Mluvíš se mnou? *Vypadám* jako dáma?“

„Mám něco moc hezkýho.“ Zatímco ho pozorovala, spíš fascinovaně než překvapeně, rozepnul uzávěr na kufru. Ze dna vyskočil trojnohý stojan, kufr se rozložil a stal se z něho stůl plný šálů a šátků. „Kvalitní věci. Stoprocentní kašmír.“

Chlapec měl pleť barvy dobré černé kávy a oči absurdně zelené. Na zádech se mu na popruhu pohupoval vzdušný skejt, na jehož prkně byly v jasných červených, žlutých a oranžových barvách namalované plameny.

Usmíval se na ni a přitom hbitými prsty vytahoval různé šátky. „Tahle barva by vám slušela, paní."

„Proboha, prcku, jsem policajtka."

„Poldové poznají dobrý materiál."

Mávnutím ruky odehnala strážníka ženoucího se směrem k nim. „Mám tady práci se dvěma mrtvými chlápky."

„Už jsou pryč."

„Viděl jsi toho, co skočil?"

„Ne." Znechuceně potřásl hlavou. „Neviděl, ale slyšel jsem to. Když někdo vyskočí z okna, seběhne se hromada lidí, tak jsem se sebral a přišel taky. Dá se udělat dobrej kšeft. Co říkáte tady tomu červenýmu? K vašemu drsňáckýmu kabátu by šel."

Musela ocenit jeho kuráž, ale stále se tvářila přísně. „Nosím drsňácký kabát, protože jsem drsňačka, a jestli jsou tyhle šátky z kašmíru, zbaštím jich celý kufr."

„Na štítku je to napsaný; a to přece platí." Znovu se usmál, tentokrát vítězně. „V tom červeným vypadáte moc hezky. Dám vám dobrou cenu."

Zavrtěla hlavou, ale pak její pozornost upoutal jiný, károvaný černozelený šátek. Znala někoho, kdo by ho nosil. Možná. „Kolik?" Vytáhla károvaný šátek a zjistila, že je měkčí, než odhadovala.

„Sedmdesát pět. To je za babku."

Opět ho odložila a zpražila ho pohledem, který okamžitě pochopil. „To je spousta babek."

„Šedesát pět."

„Padesát, a dost." Vytáhla peníze a on jí předal šátek. „Teď utíkej za pásku, než tě seberu za šmelinu."

„Vezměte si i ten červený. No tak, paní. Dám ho za polovinu. Neproděláte."

„Ne. A jestli zjistím, že strkáš prsty někomu do kapes, najdu si tě. Můžeš se vsadit."

Chlapec odpověděl jen úsměvem, zaklapl uzávěr a složil kufr. „Klídek, žádný strachy. Veselý Vánoce a tak dál."

„Tobě taky."

Otočila se a spatřila Peabodyovou, jak míří k ní, a trochu moc rychle strčila šátek do kapsy.

„Tys něco koupila. Nakupovala jsi!“

„Nenakupovala. Koupila jsem něco, co vypadá jako kradené zboží. Možná to poslouží jako důkaz.“

„Páni.“ Peabodyová přejela prsty po okraji šátku. „Je hezký. Kolik stál? Možná bych taky chtěla něco takovýho. Ještě nemám všechny dárky. Kam šel?“

„Peabodyová.“

„Zatraceně. Tak jo, jo. Martin Knot alias Zero má záznam na protidrogovém. Pohádala jsem se kvůli tomu s detektivem Piersem, ale naši dva mrtví jsou důležitější než jeho momentální vyšetřování. Předvedeme ho k výslechu.“

Když vykročily k vozu, Peabodyová se ohlédla. „Měl tam nějaké červené?“

Klub měl otevřeno, jak kluby v tomto sektoru obvykle mívají, čtyřiadvacet hodin denně, sedm dní v týdnu. Ten Zerův byl o něco málo lepší než obyčejná putyka, měl kruhový otočný barový pult, oddělené boxy a spoustu stříbra a černi, což se líbilo mladým intelektuálům. Momentálně tu hrála tlumená reprodukovaná hudba a telestěny byly plné příjemného mužského obličeje, naneštěstí trochu zakrytého zplihlými purpurovými vlasy. Zasmušile zpíval o marnosti života.

Eva by mu mohla říct, že pro Tubbse Lawrence a Lea Jacobse se ta marnost ukázala ještě mnohem marnější.

Vyhazovač byl mohutný jako maxibus a jeho dlouhá bunda dokazovala, že černá nemusí vždycky zeštíhlovat. Poznal, že jsou od policie, sotva vešly. Eva postřehla, že se mu zablesklo v očích a důležitě vypjal ramena.

Podlaha se sice přímo netřásla, když po ní vykročil, ale neřekla by, že má zrovna lehký krok.

Vrhl na obě ostrý pohled oříškově hnědých očí a vycenil zuby.

„Máte nějaký problém?“

Peabodyová se trochu opozdila s odpovědí, ze zvyku čekala, že se vedení ujme Eva. „To záleží na okolnostech. Chtěly bychom si promluvit s vaším šéfem.“

„Zero má práci.“

„No, tak asi budeme muset počkat.“ Peabodyová se pomalu rozhlížela kolem sebe. „Zatímco tady budeme čekat, mohly bychom se třeba mrknout na vaši licenci.“ Teď i ona ukázala zuby. „Líbí se mi podniky, kde je hodně práce. Možná si popovídáme s někým z vaší klientely. O mezilidských vztazích a tak.“

Během řeči vytáhla svůj odznak. „Zatím mu řekněte, že na něho čeká detektiv Peabodyová a její partnerka, poručík Dallasová.“

Peabodyová rázně odpochodovala ke stolu, u něhož se k sobě tiskli muž ve společenském obleku a žena – která vzhledem k rozměrům ňader, překypujících z jejího růžového topu pošitého flitry, nevypadala na jeho manželku. „Dobré odpoledne, pane!“ pozdravila ho s nadšeným úsměvem a jemu z tváře vyprchala krev. „Co vás dnes přivádí do tohohle vybraného podniku?“

Rychle se napřímil a zamumlal něco o tom, že tu má schůzku. Zatímco pelášil pryč, žena vstala. Protože byla asi tak o patnáct centimetrů vyšší než Peabodyová, vypínala svá impozantní ňadra přímo před její tváří. „Já tady pracuju! Já tady pracuju!“

Peabodyová, pořád s úsměvem, vytáhla memokartu. „Vaše jméno prosím.“

„Ale hovno!“

„Paní Alehovno, chtěla bych vidět vaši licenci.“

„Bejku!“

„Myslím to vážně. Jen namátková kontrola.“

„Bejku.“ Otočila se i se svými prsy k vyhazovači. „Ta policajtka mi vyhnala zákazníka.“

„Promiňte, ale ráda bych viděla vaši licenci. Pokud je všechno v pořádku, budete se moct vrátit k práci.“

Býk – zdálo se, že toho dne si lidé říkají jmény odpovídajícími jejich vzhledu – se postavil vedle Peabodyové, která teď připomínala, jak napadlo Evu, malou, ale pevnou náplň mezi dvěma pořádnými kusy chleba.

Eva pro jistotu přenesla váhu na špičky.

„Nemáte právo tady rušit klienty."

„Jenom smysluplně využívám čas, zatímco tady čekám na pana Knota. Poručíku, mám dojem, že pan Býk nemá pochopení pro policejní důstojníky."

„Pro ženy znám lepší využití."

Eva se znovu vypjala a její tón byl mrazivější než vítr v prosinci. „Chtěl byste tak využít mě, Bejku?"

Koutkem oka zaznamenala pohyb, záblesk barvy na úzkém točitém schodišti, které vedlo do prvního patra. „Zdá se, že váš šéf si přece jenom udělal čas."

Další jméno odpovídající zevnějšku, usoudila. Muž měřil něco málo přes metr padesát a vážil sotva pětačtyřicet kilo. Vykračoval si stylem, jakým si malí lidé snaží kompenzovat svou výšku, na sobě světle modrý oblek s růžovou květovanou kravatou. Měl krátké rovné vlasy a připomínal jí portréty Julia Caesara.

Vlasy byly černé jako inkoust – stejně jako jeho oči.

Když se usmál, zablýskl se mu v ústech stříbrný špičák.

„Můžu pro vás něco udělat, důstojníci?"

„Pan Knot?"

Rozhodil ruce a kývl hlavou. „Můžete mi říkat Zero."

„Máme tady bohužel jednu stížnost. Potřebujeme, abyste s námi zajel do města a zodpověděl pár otázek."

„Jakou stížnost?"

„Jedná se o prodej zakázaných látek." Peabodyová trhla hlavou k jednomu z boxů. „Takových, které užívá část vaší klientely."

„Jsou tu soukromé boxy." Tentokrát nejenže rozhodil ruce, navíc zvedl i ramena. „Těžko mít oči všude. Ale určitě dám tyto lidí vyvést. Provozuju solidní podnik."

„O tom si promluvíme u nás."

„Jsem zatčen?“

Peabodyová povytáhla obočí. „Chcete být?“

Přívětivost v Zerových očích nahradilo něco mnohem méně příjemného. „Býku, zavolejte Fienese, ať se se mnou sejde…“

„Na Policejní centrále,“ doplnila Peabodyová. „U detektiva Peabodyové.“

Zero popadl kabát, dlouhý bílý model, který byl zřejmě z pravého kašmíru. Když vycházeli ven, Eva na něho pohlédla.

„Ke dveřím jste si postavil idiota, Zero.“

Zero pokrčil rameny. „Má to svůj význam.“

Eva doprovázela Zera klikatícími se prostory centrály. Otráveně na něj pohlédla. „Svátky,“ prohodila neurčitě, když narazili na další shluk lidí. „Každý se chce strhat, aby si vyčistil stůl a nemusel už nic dělat. Jak to tak vypadá, mám štěstí, že jsem dostala na hodinu výslechovou místnost.“

„Zbytečná ztráta času.“

„Ale no tak, Zero, víte, jak to chodí. Když přijde stížnost, musíte ji řešit.“

„Znám většinu poldů z protidrogového.“ Podíval se na ni přimhouřenýma očima. „Vás neznám, ale jestli je něco…“

„Lidi se střídají, nemyslíte?“

Za eskalátorem zahnula do jedné z menších výslechových místností. „Posaďte se,“ vyzvala ho a ukázala na jednu ze dvou židlí u malého stolku. „Dáte si něco? Kávu nebo něco jiného?“

„Potřebuju jenom svého advokáta.“

„Půjdu to prověřit. Detektive? Můžeš na chvilku?“

Vyšla ven a zavřela za Peabodyovou dveře. „Právě jsem si chtěla prohledat kapsy, jestli v nich nemám nějaké drobky,“ podotkla Peabodyová. „Proč jsme mlžily?“

„Nemá smysl prozrazovat mu, že děláme na vraždách,

dokud se nezeptá. Podle něj se jedná o jasný výslech protidrogového. Ví, jak to chodí, ví, kde podmáznout. Nemá obavy z toho, že budeme trochu šťourat. Myslí si, že pokud máme řádnou stížnost, odpálkuje ji, zaplatí pokutu a vrátí se k práci jako obvykle."

„Namyšlený malý grázl," zamumlala Peabodyová.

„Jo, tak toho využijeme. Trochu si ho podáme. Nebudeme se snažit dostat ho za vraždu. Ale vezmeme si na paškál jeho spojení s Tubbsem, ať si myslí, že se ho snaží shodit jeden z jeho zákazníků. Povedeme to tak, jako že se jenom snažíme dostat to do spisu. Tubbs někomu ublížil a teď se pokouší shodit to na Zera."

„Chápu, dožereme ho. To nemusí být na škodu." Peabodyová si otřela dlaně o stehna. „Odříkám mu práva, zjistím, jestli si budeme rozumět."

„Postarám se o jeho advokáta. Víš, vsadím se, že půjde na protidrogové, a ne na vraždy." Eva se usmála a odkráčela.

Před vyšetřovnou se Peabodyová vzchopila, pak dostala nápad, plácla se po tvářích a pak se do nich štípla, aby zrůžověly. Když vešla do místnosti, klopila oči k zemi a celá se rděla.

„Zapnu záznam, pane Knote, a přečtu vám vaše práva. Moje… Poručík se jde podívat, jestli už dorazil váš advokát."

Odkašlala si a se samolibým úsměvem zapnula záznamník, pak odříkala nové znění práv. „Ehm, je vám jasné, jaká jsou vaše práva a povinnosti, pane Knote?"

„Samozřejmě. Dělá vám nějaké potíže?"

„Není moje chyba, že chce být dnes brzo doma, a tohle na nás teď spadlo. Každopádně máme informaci, která svědčí o tom, že zakázané látky byly zakoupeny a prodány v podniku patřícímu… Zatraceně, měla bych počkat na právníka. Promiňte."

„Žádný problém. To je v pořádku." Zaklonil se, zjevně jako člověk zvyklý šéfovat, a mávl na ni rukou, aby pokra-